

Uitdeling in India

februari/maart 2023 Twinbears

Donderdag 9 maart 2023

Sonny belt: de tijd van ophalen wordt wat later. Prima hoor. En Kartik kom ons helpen met de tweelingdieren naar de bus dragen. Op de achterbank en in een tas zien we weer keurig vijf zakken eten voor het dorp waar we gisteren tekort kwamen. Goed gedaan, Sonny.

We gaan op weg, hoeven niet te tanken en bereiken als eerste het dorp waar we het eten zullen uitdelen. Carla speelt even verstoppertje met twee boefjes en dan delen we de zakken uit.

Onder andere aan een heel krom en oud vrouwtje. Sonny zegt dat ze wel honderd jaar is. Maar dat zijn, volgens Sonny, alle oude vrouwen.

We nemen afscheid, draaien de auto met veel moeite bij het meloenenveldje en bereiken al snel weer de echt weg. Maar dan: om de haverklap stopt Sonny en vraagt de weg naar het schooltje. Als we aan hem vragen of hij weet waar de school is, zegt-ie beslist “yes, yes” en wijst dan zomaar een kant op, want even later moeten we toch weer keren. De weg naar het schooltje is niet alleen moeilijk te vinden, maar ook te berijden. We hadden eigenlijk een terreinwagen moeten hebben hiervoor. Maar dan toch doemt het schooltje op. Het heeft twee klassen, tot en met de vijfde groep, en het staat op een groot terrein. De keuken is een apart gebouwtje. We zijn in Walawandangel (of zo).

De meester van één van de klassen komt ons begroeten en er komen al wat nieuwsgierige koppies door het raam en in de deuropening gluren.

De kinderen verzamelen zich in één klas en Carla doet het twinverhaal. Sonny vertaalt uitgebreid.

En dan delen we de dieren uit. Met grote ogen en een grote glimlach en een ‘thank you’ pakken de kinderen er een van Carla of Edith aan. Een brutaaltje wil er voor zijn beurt een aanpakken, die slaat Edith even over en geeft hem dan een olifantje. We lachen er allebei om.

Natuurlijk krijgen de juffen ook een twin, zoals op elk schooltje. We houden drie dieren over.

De juf is streng, maar ook lief. De kinderen lijken heel gehoorzaam, maar ook vrij. Dit voelt als een fijne school.

Dan worden we verzocht met de meester mee te komen naar buiten. Daar staat een wabberig hok dat het toilet voor moet stellen en gebruikt moet worden door de jongens en de meisjes samen. Ja dat is bar. En logisch dat ze een nieuw toiletgebouw willen. Kosten.... € 2.200,--. We beloven er in Nederland over te denken, voor nu gaat het niet lukken.

We zeggen de kinderen gedag en hobbelen de weg terug. De route naar het andere schooltje kent Sonny wel goed. Het staat in Vadakadabadi (of zo).

Een wat oudere en streng overkomende juf brengt ons naar het schoolgebouw. Ook hier twee klassen, die nu worden samengevoegd.

De kinderen zitten op de grond voor ons en dit keer doet Edith het verhaal.

De meester, een vriendelijk ogende man met een hoge stem, begeleidt van een afstand de kinderen, terwijl de strenge dame zich alvast voorbereidt op deel twee van dit bezoek....

We delen uit. Hier lijken de kinderen wel iets terughoudend, maar zeker in hun ogen zie je blijdschap als ze een twin krijgen. We delen hier zo'n 35 kleine twindieren. Ik zie hier en daar kinderen hun knuffeltje ruilen met elkaar, prima.

En ja, dan komt het onvermijdelijke deel twee van dit bezoek: de strenge dame komt goed ten ijs met een stapeltje A4'tjes. De wens is hier een speeltuin. Kosten: ook zo'n € 2000. Ze dringt heftig bij Sonny aan, En kijk, zo ziet een schommel en een glijbaan eruit. We zeggen dat ook deze wens in beraad zal worden genomen. We denken dan allebei al dat een toiletgebouw op het andere schooltje echt belangrijker is.

We nemen afscheid, zwaaien naar de kinderen en krijgen een pindakoekje mee voor onderweg. Lekker.

En nu, Sonny? We gaan op weg naar een 'very poor village', rijden terug naar Mamallapuram en gaan de snelweg op, richting Sonny's huis. Die afslag nemen we niet, we rijden nog een stuk door en slaan dan links af.

Hij stopt bij een dorp met allemaal dezelfde keurige rieten huisjes, gebouwd zo'n half jaar geleden. Hier en daar voor de deur een klein zonnepaneeltje.

Bij een echtpaar mogen we binnen kijken. Het huisje bestaat uit één ruimte en is gebouwd op een betonnen fundering. Sonny zegt dat hij voor deze behuizing heeft gezorgd en dat hij wil dat vóór zijn pensionering over tien jaar op deze plek echte huisjes staan. Voor nu wil hij de families hier en in een dorp verderop ook graag rijst, linzen en olie geven. Weer zo'n vijftig gezinnen, dus weer zo'n 25.000 rps. We denken erover, Sonny.

2022

Een jongetje herkent ons van vorig jaar, toen het dorp nog uit tenten bestond en aan de andere kant van de weg had gestaan. Nu weten wij het ook weer. Het jongetje rent naar zijn huis en komt met een groezelige, maar nog hele aap terug. Een ander meisje laat een oranje kat zien. Wat leuk om de twindieren terug te zien!

Met moeite nemen we afscheid van dit dorp. We wensen ze zoveel beter toe....

In de auto terug praten Carla en ik over het voedselverzoek en geven Sonny hier groen licht voor.

We laten ons afzetten bij de apotheek, maar eerst wil Sonny nog vijf dieren voor ‘ergens’ kinderen. We geven hem de laatste drie grote dieren en twee kleintjes. Er resten ons nu nog dertien ukkies. De 25 schriften en pennen die we gekocht hebben blijven in de auto achter en we houden contact.

Uma, de medewerkster van de apotheek die ons zo goed heeft geholpen met een medisch probleem, is er. Carla geeft het beertje en ze is heel bij verrast. “The most precious gift in my life”, zegt ze. En ze vertelt dat ze dol is op beren.

We sjokken door de hitte terug, we zijn moe en onder de indruk van alle gebeurtenissen en beelden van deze dag.

